

Excursió a Grand Garde, 2300m¹

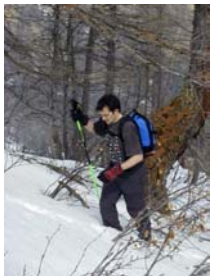
Dissabte, 6 d'abril de 2002,
Guillermo, Josep, Jordi i David (jo)

David Portabella,
Escola Pre-doctoral en Informàtica
Escola Politècnica Federal de Lausanne
1015 Lausanne, Suïssa
<http://david.portabella.name>
david@portabella.name

El viatge no va començar bé. El Guillermo es va descuidar de trucar-me mitja hora abans per despertar-me, mal fet. Es va descuidar la càmera i el carret de fotos. Quan ja portàvem mitja hora de cotxe, es va donar compte que també s'havia descuidat les votes!

Arribat aquest punt, vem proposar d'anar a esquiar llogant el material enlloc de tornar a buscar les botes. Al Jordi, que és molt organitzat i amb els plans clars, no li va agradar la idea. Així que vem tornar al pla original.

El Josep, per la seva part, va estar donant voltes amb el cotxe, passant varies vegades pel mateix lloc, fins al punt de tardar 3 hores fins arribar a Martigni!

Un cop vem trobar el punt de partida, ja eren les onze. Així que ens vem saltar alguns

camins per anar més despresada, i ens vem perdre.

Per desgràcia, no teníem la brúixola tot-poderosa per a poder-li demanar el desig de dir-nos cap a on tirar. Vem continuar avançant i al final vem decidir tirar pel dret. Hi havia mig metre de neu. Va ser una pujada bastant dura, i més pel Guillermo que va està obrint camí quasi tot el dia.

Vem arribar a dalt a les dos, però no era el punt correcte. De totes maneres jo vaig començar a dinar, estava mort de fam i m'esperava un entrepà

de nudgets de pollastre que m'havia preparat el Jordi. Llavors vem continuar buscant el cim però vem desistir al cap d'un temps i vem decidir baixar.

Vem provar de descendir per la neu, de cul, i anava força bé. Llavors el Josep, Guillermo i jo vem provar de fer el tren; va ser una mica perillós, perquè no ens podíem dirigir i no sempre es podia frenar i hi havíem

algunes baixades brutals i un precipici. Va ser divertit. La seguretat per davant de tot, així que no vem continuar fent el bèstia.

De tornada, hi va haver una allau de neu increïble que va enxampar de ple al Guillermo, Josep i Jordi. Vaig anar a demanar auxili i els vem poder rescatar amb una canya de pescar.

Vem arribar al cotxe i vem anar cap al centre termal del poble. Vem estar allà fins que ja estàvem ben arrogats, i ja vem tornar cap a casa. Vem arribar a les vuit de la tarda.

¹ Versió del David

(tota descripció que no coincideixi amb els fets és segur un error humà :))